СВОБОДА **SVOBODA**

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 131. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го ЛИПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 12, 1986 No. 131. VOL. XCIII.

В УНСОЮЗІ ВЖЕ ПРАЦЮЄ ДИРЕКТОР ПРОДАЖУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Джерзі Сиnear, Н. Дж. — Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу повідомляє, що від 1-го липня ц.р. в Головній Канцелярії працює Генрі Флойд на становищі крайового директора продажу забезпечення, перейшовши від квітня ц.р. відповідний вишкіл в канцелярії та обзнайомившись з усіма аспектами діяльности УНСоюзу.

Г. Флойд, якому 52 роки, працював раніше у відомій братській установі Лицарі Колюмба, спершу як агент забезпечення, відтак як інструктор продавців забезпечення. З цією установою він був пов'язаний від 1978 року.

Раніше Г. Флойд працював у таких відомих забезпеченевих фірмах, як Олд Герітедж мючуал іншуренс і Пасіфік мючуал іншуренс. Він є ліцензійованим дорадником в справах забезпечення братськими установами і перейшов ряд спеціяльних вишколів у цій ділянці.

Г. Флойд є ветераном Корейської війни, одружений і батьком трьох дітей.

Г. Флойд

На цьому новому пості, створеному рішенням 30-ої Конвенції УНСоюзу в 1982 році в Рочестері, Н. Й., Г. Флойд буде відповідальний за створення і вишколення професійної групи продавців плянів забезпечення УН Союзу з метою посилення організаційної діяльности.

Філядельфійська Округа УНСоюзу приготовляється до Союзового Дня

Філядельфія. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Філядельфії, яку очолює Петро Тарнавський, інформує, що як і в минулих роках, так і цього року, в неділю, 24-го серпня, відбудеться вже 21-ий з черги традиційний Союзовий День — зустріч з громадянством.

Союзовий День відбудеться на площі Українського Спортового Осередку „Тризуб" в Горщемі, Па., при дорогах Ловер стейт і Кавнті Лайн. Комітет, до якого входять майже всі члени Управи, вже подбав про багату різноманітну програму.

Слід відмітити, що ввесь дохід з цього Союзового Дня буде відданий для „Тризуба", щоб тим самим фінансово допомогти тій заслуженій спортовій організації сплатити позичку за закуплену 38-акрову посілість та будову модерного спортового будинку — клюбу. Це вже третій рік підряд Окружний Комітет призначує весь дохід для „Тризуба" і тому в згаданому Союзовому Дні управи Окружного Комітету УНС і УСО „Тризуб" запрошують до участи громадян філядельфійської метрополії та сусідніх місцевостей.

Управи Окружного Комітету УНС і УСО „Тризуб" прохають місцеві установи й організації по можливості не влаштовувати у цей день інших імпрез.

Похорони св. п. сен. П. Юзика

Як повідомляють з Оттави, Панахида за спокій душі св. п. сен. Павла Юзика буде відправлена в неділю, 13-го липня ц.р., о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Келлі, при 1255 Воклі рд. в Оттаві.

Похорони відбудуться в понеділок, 14-го липня, в год. 9-ій вранці, з того ж заведення до базиліки Нотр Дам.

Замість квітів родина просить складати пожертви на будову української католицької церкви в Оттаві на адресу: The Rov. W. Shewchuk, 339 Fairmont Ave., Ottawa, Ont., K1Y 1Y6.

Народний Дім в Ню Йорку закінчує відбудову

Ню Йорк. — Спалений у невиясненій досі пожежі у жовтні 1984 року Український Народний Дім закінчує тут тепер свою відбудову.

Уже від двох місяців відкритий в ньому український ресторан і клюб „Лис Микита", а велика заля на забави і бенкети викінчується.

У вівторок, 8-го липня ц.р., відбулося закінчення зборів шеровців, на яких ухвалено 959 голосами (ні один проти), засягнути нову позичку на 300,000 дол., щоб закінчити відбудову дому. Рівночасно на цих зборах вибрано нових трьох членів Дирекції на наступні три роки: Андрія Ластовецького, Василя Сосяка і Євгена Стахова. Дирекція складається із дев'ятьох членів.

Вийшов чорнобильський випуск журналу „Око Світу"

Ляшін, Кве. (УІБ). — Тут вийшло 5-те число журналу „Око Світу", присвячене в цілості чорнобильській катастрофі. Крім белетристичних сторінок у видані є подробиці про цю „найбільшу нуклеарну катастрофу світу", її порівнання з Гірошімою, мапи Чорнобиля й загрожених теренів Европи тощо. На окрему увагу заслуговують дослівні тексти чорнобильських меморандів і телеграм Уряду УНРеспубліки до Світової організації здоров'я в Женеві, Об'єднаних Націй у Ню Йорку і Президента Роналда Регена у Вашінгтоні.—

Як відомо журнал, „Око Світу" оснував у Монтреалі в 1950 році св. п. Ростислав Шульгин. У 1985 році відновлено його в скромнішому форматі як двомісячник, присвячений актуальним проблемам українського й міжнародного життя. Після „Петлюрівського" травневого, вийшло тепер „Чорнобильське" липневе число.

„Око Світу" можна виписувати під адресою УІБ: 387-32 Ave, Lachine, Que. H8T 1X9, Canada.

Р. ГНАТИШИН СТАВ МІНІСТРОМ ЮСТИЦІЇ КАНАДИ

Оттвава. — Як інформують канадські засоби масової інформації, минулого тижня відбулися внутрішні стратегічні наради консервативного уряду в Оттаві, у висліді чого наступили великі зміни в різних міністерствах.

Переведено зміни у восьми міністерствах, з яких чотири припало для членів парляменту з провінції Квебеку.

Найзамітнішою зміною у федеральному уряді і в сучасній ситуації корисною для канадських громадян українського походження у зв'язку з недалеким завершенням діяльности Комісії Дешена, було назначення прем'єр-міністром Браєном Малруні українця Рея-Романа Гнатишина, дотеперішнього лідера палати, на міністра юстиції. На його місце прийшов популярний репрезентант західньої Канади Дон Мазанковскі, а позицію міністра багатокультурности зайняв довголітній посадник Торонто Дейвид Кромбі, цінний приятель української громади в тій країні.

Р. Гнатишин

Д. Мазанковскі став також заступником прем'єр-міністра. Ця зміна знайшла признання між політичними знавцями Канади, а навіть членами опозиції до федерального уряду.

Українці в Канаді сподіваються, що вибір нових міністрів прем'єром Б. Малруні причиниться до покращання економіки Канади і внутрішніх відносин уряду з канадцями усіх національностей.

Знову відкликали відкриття консуляту в Києві

Вашінгтон.— Широкопочитний журнал „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" помістив у числі з 14-го липня ц.р., коротку, але дуже багатомовну інформацію, про те, що Адміністрація президента Роналда Регена вирішила знову відкласти відкриття консуляту в Києві і совєтського в Ню Йорку у зв'язку з катастрофою на чорнобильській нуклеарній енергетичній станції.

Державний департамент З'єднаних Стейтів Америки домагався після катстрофи, щоб совєтський уряд дозволив американським спеціялістам виїхати до Києва і особисто перевірити відсоток радіяції в місті й околицях. Москва, а не Київ, не погодилися на таку пропозицію і Вашінґтон затримав процес висилки американських дипломатів в Україну аж до вияснення справи.

Обидві держави приготовляються однак до виміни консулами і вже визначили певне число осіб, які працюватимуть в консулятах. Як відомо американським консулем в Києві має бути д-р Віллям Кортні.

Тим часом ситуація в Україні і Білорусі зокрема,радше погіршується, а відсоток радіяції з чорнобильської нуклеарної енерґетичної станції ще дуже високий і загрозливий для населення, тварин, ярини і овочів та інших продуктів. У першій половині червня вивезено додаткових 20.000 осіб з південних районів Білорусі, бо там, за словами одного із заступників голови Ради Міністрів СССР Юрія Баталіна, „знайшли небезпечні зони радіоактивности".

Понад 90.000 київської дітвори перебувають ще поза містом. Туристи, які побували в цьому році в Україні розказують, що дітей з Києва й околиці вивезли до південних областей і в Західню Україну, як також до сателітних країн зокрема до Мадярщини, Болгарії і Румунії. Дітей постригли, відібрали одяг, вдягнули у зібране серед населення лахміття. Діти, очевидно, не знають де знаходяться їхні батьки і взагалі мають дуже мало зв'язків з родичами. Діти тужать за родичами та нарікають на умовини у так званих „переселенчих таборах". На Захід надходять також сумні інформації про стан здоров'я населення України: матері почали народжувати мертвих дітей, але хоч такі випадки почали траплятися ще в травні, совєтські режимники мовчать. У багатьох районних центрах за згодою офіційних речників були відкриті „бюра порад" для вагітних жінок.

Також в західніх областях України помічається збільшення захворувань на горло, очі, запалення вух, дихальні органи тощо. Радіяція в Києві, згідно з офіційними інформаціями, все ще коливається від 15 до 30 відсотків більше від нормальної.

К. Вальдгайм не є проти перевірки його минувшини

Відень, Австрія. — Президент Австрії Курт Вальдгайм, який у вівторок, 8-го липня, був заприсяжений, виступив у середу на пресовій конференції і заявив, що він не є проти створення міжнародного трибуналу для розслідування його діяльности під час Другої світової війни.

Ідею створення такого трибуналу подав „ловець" воєнних злочинців Сімон Візенталь. На це К. Вальдгайм сказав: „Я не маю ніяких причин заперечувати. Я — за такий трибунал і впевнений, що цей трибунал нарешті підтвердить мої минулі заяви, які стосуються моєї участи у війні".

Вальдгайм вважає, що до складу трибуналу повинні ввійти люди, ознайомлені з діями німецької армії у Другій світовій війні.

Як відомо, президента Австрії, який свого часу був генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй, Світовий жидівський конгрес обвинувачує у злочинах, вчинених під час Другої світової війни. Вальдгайм категорично відкидає такі обвинувачення.

Пресова конференція, що відбулася в середу, є першою від того часу, як К. Вальдгайм став президентом Австрії. Він повідомив, що в його пляни не входять „постійні поїздки за кордон". Однак він сказав, що в першу чергу має намір відвідати З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз. Президент Австрії підкреслив, що задоволений недавнім висловлюванням Роналда Реґена, який сказав, що обвинувачення, висунені проти нього, Вальдгайма, не доказані.

М. ҐОРБАЧОВ ЗАКЛИКАЄ ДО ВІДНОВЛЕННЯ ДЕТАНТУ

Москва. — На бенкеті, влаштованому на честь президента Франції Франсуа Міттерана, який прибув до Москви на чотириденну офіційну візиту, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов закликав до відродження „духу розрядки" і „повернення до атмосфери 1975 року, коли 35 держав Европи і Північної Америки підписали в Гельсінкі угоду про безпеку і співпрацю".

„Економічний і політичний потенціял европейських країн досить великий для того, щоб Европа могла зробити самостійний внесок в досягнення успіху на всіх міжнародних переговорах, — сказав М. Ґорбачов, виступаючи на бенкеті. — Европейці втомилися жити в центрі світової конфронтації. Вони потребують повітря детанту".

Відповідаючи Ґорбачову, французький президент заявив, що Европа повинна знову стати господарем власної долі. Він нагадав, що відносини між Францією і Росією нараховують понад десять століть і висловив впевненість, що дальша перспектива „вселяє надію".

Політичні спостерігачі вважають, що дипломатична активність Совєтського Союзу в Европі має на меті чинити тиск на З'єднані Стейти Америки, особливо тепер, напередодні зустрічі на вершинах.

Наступного тижня до Москви прибуде також міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер. А недавно совєтську столицю відвідала делеґація парляментаристів Англії, яку очолював заступник прем'єр-міністра лорд Вайтло.

Така ж активність спостерігалася і перед зустріччю президента Р. Реґена і совєтського лідера М. Ґорбачова у Женеві.

Поділяючи погляди Ґорбачова щодо потреби посилити самостійну ролю Европи, Ф. Міттеран заявив, що Франція має намір продовжувати власну політику, не беручи до уваги рішення, прийняті державами-надпотугами. Він підкреслив, що Франція не має наміру обговорювати питання про можливе зменшення крайових нуклеарних сил, поки СССР і ЗСА не зменшать свої арсенали.

На відміну від минулої візити Міттерана в Москву в 1984 році, коли він прямо поставив питання про долю академіка Андрея Сахарова, на цей раз президент Франції не критикував відкрито совєтську політику в ділянці прав людини. Однак західньонімецька газета „Більд" вважає, що Міттеран запропонує Ґорбачову обміняти академіка Сахарова на лідера Африканського крайового конґресу Нельсона Манделю. В свій час президент ПАР Пітер Бота запропонував обміняти Манделю на Сахарова і Щаранського.

На другий день перебування Міттерана в Москві між ним і М. Ґорбачовим відбулись п'ятигодинні переговори, про зміст яких покищо офіційно не повідомляється.

Ф. МІТТЕРАН ЗАКІНЧИВ СВОЮ ВІЗИТУ В МОСКВІ

Москва. — Президент Франції Франсуа Міттеран закінчив свою чотириденну візиту до Совєтського Союзу, де він зустрічався з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим й численними іншими совєтськими офіційними особами, хоч про висліди розмов покищо немає конкретних інформацій, бо самі розмови були строго засекречені і крім французько-совєтських відносин і співпраці заторкували, правдоподібно, багато інших справ міжнародної політики і роззброєння, зокрема редукції стратегічної нуклеарної зброї про що йде мова тепер у Женеві між совєтською і американською делеґаціями.

Як відомо, Ф. Міттеран, перед відлетом до Москви зустрічався у Ню Йорку з президентом Роналдом Реґеном і державним секретарем Джорджом Шулцом з чого політичні спостерігачі й зробили висновок, що темою їхньої розмови були справи переговорів в Женеві про роззброєння і плянована вже друга з черги зустріч на вершинах між президентом Р. Реґеном і совєтським лідером М. Ґорбачовим.

Зустрівшись з кореспондентами в Москві президент Ф. Міттеран заявив, у відповідь на запитання, що обидва лідери — М. Ґорбачов і Р. Реґен — хочуть зустрічі на вершинах, але для цієї справи треба ще інтенсивно попрацювати.

Акредитовані в Москві кореспонденти і дипломати звернули увагу, що совєтські лідери влаштували для Міттерана і його дорадників підкреслено тепле прийняття, а сам М. Ґорбачов зустрічався з високим французьким гостем декілька разів і взагалі присвятив для цієї зустрічі аж 15 годин. Виглядає, — кажуть західні дипломати, — що Москві дуже залежить на поліпшенні відносин з Францією з багатьох причин: щоб відтягнути її від активної участи в Північно-Атлантійському Оборонному Союзі (НАТО), збільшити виміну товарами, зокрема технологією і поставити Францію у стан бодай частинної невтральности.

Очевидно, Ф. Міттеран дуже задоволений розмовами в Москві і зустрічами з М. Ґорбачовим, якого він вважає „людиною нашого часу", який підходить до всіх справ реалістично, а не, як його попередники, з позицій ідеологічного упередження до Заходу. Він критикував також Вашінгтон за сповільнення справи роззброєння, а головно зменшення нуклеарної стратегічної зброї.

Якщо йдеться про справи людських прав в СССР, а зокрема справу академіка Андрея Сахарова, то Міттеран не змінив своєї думки, що кожна людина має право на свобідний вибір де вона хоче жити і державні чинники не повинні цих прав нікому обмежувати.

Крім того Міттеран полагодив 20 різних справ злуки родин французів споріднених із совєтськими громадянами. Співробітники Міттерана заявили, що перед від'їздом президента Франції до Парижу, вони передадуть совєтському урядові ще 400 прізвищ осіб, які бажають виїхати на Захід.

У СВІТІ

НЕЗАБАРОМ РОЗПІЧНУТЬСЯ переговори між представниками З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу у справі підписання договору, який реґулювавби атомові випробування під землею. Така зустріч і дискусії над цією справою буде першою від часу приходу до влади в Білому Домі президента Роналда Реґена.

У ГОЛОВНІЙ КВАРТИРІ поліції в Парижі вибухла великої сили бомба, яка вбила інспектора поліції і поранила 22 особи, з того три дуже серйозно. Поліційні спеціялісти кажуть, що бомба мала принаймні 20 фунтів експльозивної сили. Вона знищила майже повністю п'ятий і шостий поверхи головної квартири і пошкодила інші поверхи. В цілому будинку висипались вікна. Покищо терористична група не взяла на себе відповідальности за цей кримінальний вчинок, але поліція підозріває в цьому ділі терористичну групу, яка називає себе „Ударною силою". Французька державна служба шукає також пов'язання з подібним недавнім вибухом бомби в Баварії, Західня Німеччина, яка вбила західньонімецького індустріяліста-науковця Карля-Гайнца Бекертса, його шофера і поранила дві особи, які переходили біля автомобіля.

ПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Коразон Акіно заявила кореспондентам, що вона готова простити Артурові М. Толєнтіно і його групі, яка, зайнявши готель в Манілі, проголосила його президентом з рамени партії колишнього президента Фердінанда Маркоса і намагалася перехопити владу в країні у відсутності президента у столиці. Акіно поставила однак рішучу передумову для Толєнтіно і його групи: вони мусять присягнути вірність теперішньому урядові і відректися всякої революційної діяльности в майбутньому. Представники її уряду також заявили, що прийдеться заборонити всякі масові демонстрації прихильників Маркоса, які кожного разу перетворюються на заколоти і зудар з поліцією і військом.

УРЯД ПІВДЕННО—АФРИКАНСЬКОЇ Республіки заборонив в Йоганнесбурґу всякі більші зібрання назовні і в залях, щоб таким способом оминути антиурядових виступів багатьох „революційних" груп і борців проти політики апартеїду. Ця заборона не відноситься однак до робітничих профспілок і прицерковних організацій.

ГОЛОВА СОВЄТСЬКОЇ делеґації на роззброєневій конференції в Женеві Віктор Карпов заявив кореспондентам, що вдалося усунути головну перешкоду у переговорах між СССР і ЗСА у справі хемічної зброї і тому треба сподіватися підписання в недалекому майбутньому нового договору у справі заборони продукції цієї зброї. Карпов також зайняв становище до ранішої совєтської пропозиції, яка допускає наукові досліди над новою антиракетною системою з елементами космічного базування. Як відомо, проти такої американської спроби Москва протестувала дуже гостро і через це переговори в Женеві стояли довший час на мертвій точці.

КОРЕСПОНДЕНТИ в Москві довідались телефоном від матері грузинського дисидента, члена Грузинської групи нагляду за виконанням Гельсінкських угод Тенгіза Гудави, що його знову совєтський суд засудив на сім років концтаборів і три роки заслання за антисовєтську аґітацію і пропаґанду. Друга Гудави, також члена Гельсінкської групи, Емануеля Тавладзе, засудили на п'ять років тюрми і три роки заслання. Мама Гудави Раїса Уварова заявила, що прокурор вживав на суді фальшиві документи і фільм, який нібито передали засуджені англійським і французьким журналістам. Як відомо, Гудава і Тавладзе були членами розкритої КҐБ в Грузії підпільної групи „Фантом". Якою жорстокою є совєтська система вказує також факт, що під час процесу Гудава захворів на серце, але він не отримав належної медичної допомоги.

В Італії твориться новий уряд

Рим. — Президент Франческо Коссінія доручив тут досвідченому політичному діячеві християнсько-демократичної партії Джуліо Андреотті, який сповняє обов'язки міністра закордонних справ, створити новий уряд, який розв'язався з хвилиною резиґнації Беттіно Кракcі.

Криза, яка тепер наступила в Італії, це наслідки боротьби двох найсильніших із п'яти політичних партій Італії — християнсько-демократичної і соціялістичної, до якої належав Б. Кракcі. Його уряд тримався найдовше з усіх урядів Італії у післявоєнних роках.

Д. Андреотті є однак досвідчений в такому ділі, бо він сам займає міністерські пости від сорока років і вже п'ять разів був міністром закордонних справ. Однак тепер він буде мати не дуже легке та вдячне завдання з уваги на конфлікти поміж поодинокими політичними партіями.

Д. Андреотті є також відомий зі своїх симпатій до палестинців і був через це попав в непорозуміння із ЗСА, яке в останньому часі старався залагодити, щоб наладнати відносини поміж ЗСА і Італією.

Останній однак присуд у процесі проти терористів, що захопили італійський корабель „Ахілле Лявро" може знов вплинути на відносини поміж тими країнами. Як відомо, убивця американського горожанина Леона Клінґгофера, який був немічним і прикутим до візочка, одержав у присуді лише тридцять років тюрми, а натомість три інші палестинські терористи, що брали участь у захопленні того туристичного корабля одержали кару досмертної тюрми. Лагідний відносно присуд для убивця Маґіда аль-Молкі, який признався до убивства, викликав в родині Л. Клінґгофера і у широких американських колах велике обурення. Вони закликають президента Р. Реґена, щоб вимагав видачі убивці до ЗСА і американського суду для нього. У процесі, який закінчився в італійському суді в четвер, 10-го липня ц.р., було оскаржених у терористичному акті 15 палестинців, але лише 5 з них є ув'язнені. Решта були засуджені позаочно.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ Роналд Реґен в інтерв'ю для газети „Ню Йорк Дейлі Нюз" висловив надію, що З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз подолають існуючі між ними розбіжности і підпишуть угоду про редукцію зброєнь. На думку Президента, його друга зустріч з совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим відбудеться до кінця цього року. Крім того речник Білого Дому Леррі Спікс сказав репортерам, що американська відповідь на недавні совєтські пропозиції про роззброєння ще не готова. За словами Л. Спікса, серед дорадників і асистентів Президента нема єдиної думки щодо совєтських пропозицій: одні вважають їх серйозними, інші — пропаґандивними.

АМЕРИКАНСЬКІ ВЛАСТІ викликали на допит вісім ізраїльтян і 12 американських промисловців, яких підозрівають у викраденні технології, яка використовується при продукуванні одного із видів бомб. Однак представники міністерства оборони Ізраїля заявили, що при виробництві цієї зброї в країні використовуються лише власні матеріяли і технологічні процеси. Повідомлення про американські обвинувачення на адресу ізраїльтян стали новим ударом у відносинах між двома країнами, які і без того уже ускладнилися у зв'язку зі справою Джонатана Полларда, який признався до вини в шпиґунстві на користь Ізраїля. Крім того, недавно американські власті порушили справу проти колишнього ізраїльського генерала, якого обвинувачують у спробі контрабанди зброї в Іран.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Велика втрата для української діяспори

У середу, у вечірніх годинах, з столиці Канади Оттави прийшла сумна вість — перестало битися серце достойного Сенатора Павла Юзика, великого і заслуженого українсько-канадського законодавця, освітнього діяча, професора вищих шкіл, визначного дипломата, науковця-історика, автора численних друкованих праць, члена престижевих наукових інституцій, лавреата багатьох почесних грамот і відзначень — українських, канадських та світових — відданого союзового директора, вірного та діяльного члена Української Католицької Церкви й керівника або члена багатьох-багатьох українських, канадських і світових організацій, установ та інституцій.

Світлої пам'яти проф. д-р Павло Юзик прожив 73 роки. Всі ці роки його дорослого віку були сповнені кипучої діяльности, бо він, як син піонера й першопроходець у багатьох ділянках, прокладав нові шляхи, клав нові підвалини для розвитку й росту наших поселень в Канаді, в той сам час пильнуючи на світовому форумі як офіційний речник і післанець Канади інтересів українського народу не тільки в діяспорі, але й в Україні, будучи з 1963 року постійним представником Канади на різних дипломатичних постах, а особливо — в Комісії Людських Прав при Обєднаних Націях, де до голосу цього мудрого й відважного українця прислухався цілий світ.

Сенатора Юзика пірвала від нас тяжка і затяжна хвороба, якій він довго не піддавався, до останнього свого подиху працюючи невтомно для добра України, Канади, світу та рідної канадсько-української громади. Вже у шпиталі, з ложа недуги, не переставав цей великий син Канади-України цікавитися всіма життєвоважливими українськими справами, змагаючись, щоб повернути українцям їхнє добре й гідно заслужене ім'я. Зокрема він безстрашно боровся проти останніх каґебівських змов і намагань — очорнити ще й у Канаді протибольшевицько настроєних українських людей. Заходи Сенатора проти безпідставних обвинувачень українців були значні, і це він перший підніс голос в оборону українських дивізійників, до яких намагається досягнути совєтська каґебівська рука.

Сенатор Павло Юзик відійшов від нас. Його ж працю, яку він розпочав у найрізноманітніших ділянках українсько-канадського життя, зможе продовжувати але вже група діячів там, де стояв він один. Це і продовження принципу багатокультурности в Канаді, яке св. п. Сенатор так успішно розпочав у Оттаві ще в 60-тих роках; це й боротьба за людські й національні права України на форумі ОН; це і його невсипуща діяльність як одного з провідників Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ); це і його талановите перо як публіциста і вченого; це й його культурно-мистецька діяльність, бо серед усіх дій цього визначного канадця-українця треба ще згадати його як дириґента в свій час українських хорів та оркестр і невтомного та відданого діяча УКЦеркви.

Воістину — це був справжній багатогранний талант, а таку людину не легко заступити. Світлої пам'яті Сенатор Павло Юзик довів своїм гідним життям, що сини українських піонерів у Канаді — особливі і надзвичайні люди. Слід їхній у канадській скарбниці духу — багатий, вагомий і унікальний. Україна і українці в діяспорі хилять свої голови з подивом у пошані та вдячності перед св. п. Павлом Юзиком за ту добру спадщину, яку він нам по собі щедро залишив. Вічна Йому Пам'ять!

Степан Женецький

ЧИ ПАПА ВІДВІДАЄ УКРАЇНУ В 1988 РОЦІ?

II.

Ватиканські кола твердять, що обидві візити — німецьких католицьких єпископів у Москві, і представників московської православної патріярхії в Західній Німеччині — це були „льокальні ініціятиви між єпископами Західньої Німеччини і єпископами московської православної патріярхії. Ті ж кола твердять, що Ватикан знав про ці зустрічі, але на них не дискутовано жадних політичних справ. Відносно тих візит, речник Ватикану ще заявив, що Совєтський Союз ніколи не вживав Російської Православної Церкви для полагоджування політичних справ". (Таке твердження не цілком відповідає правді: адже ж майже на всіх релігійних зустрічах, у яких беруть участь представники московської православної патріярхії, московські церковники завжди просувають політичні резолюції, що їх фальшиво голосить совєтський режим про „світовий мир і роззброєння" — С.Ж.) „Ця зустріч була чисто церковною". До цього вияснення ватиканський речник додав, що ця зустріч була корисним підприняттям, бо „діялог" (розмови) є завжди кориснішими, як конфронтація".

Цей же ватиканський речник також применшив значення вісток про нове започаткування дипломатичних кроків (тобто, нових ходів „східньої політики" — СЖ) відносно Совєтського Союзу. Ватиканська політика розмов з країнами східнього комуністичного бльоку держав ведеться тепер так, заявив він, як вони велися на протязі минулих років, „малими кроками".

Як подає німецька преса, представники німецьких католицьких єпископів також говорили з представниками московської православної патріярхії про можливу їхню участь у конференції Російської Православної Церкви, яка має відбутися в Києві, Україна, в липні ц.р. Ця конференція має допомогти в плянуванні відзначення 1000-річчя хрищення Руси-України в 1988 році. (Очевидно, в розумінні москалів: хрищення Руси-Росії — СЖ).

Ці візити — в Москві і Західній Німеччині — були вислідом довгих підготувань, що почалися з ініціятиви московської православної патріярхії ще в 1981 році, згідно з заявою речника західньонімецького католицького єпископату. (Звісно, росіяни чи то партійники, чи церковники, всюди пхаються, щоб ловити рибку для для себе. — СЖ).

Один член західньонімецької католицької церковної делеґації, монсеньйор Ніколаус Вирлов, мав сказати, як це цитує один італійський часопис, що евентуальні відвідини Папи України, могли б бути використані (українськими) націоналістами.

„Якщо такі відвідини мали б відбутися, тоді треба вжити відповідні заходи, щоб вони були використані на скріплення українського націоналізму, чого ми, католики, дуже боїмося, бо під релігійним плащиком є прихований націоналізм іншого роду, який нікому не допомагає" — мав заявити монсеньйор Вирвел, як його цитує щоденник „Лястапа" з дня 7-го червня ц.р., що появляється в Туріні, Італія.

Монсеньйор Вирвел є єпископським представником від німецького стейту Нижня Саксонія і колишній член Ватиканського Секретаріяту для християнської єдности. Ватиканський речник не дав жадного коментаря до цієї заяви монс. Вирвела.

З цього виходить, що Ватиканові український націоналізм, а тим самим і змагання українського народу за свою незалежну державу, стоїть на перешкоді для порозуміння з безбожною Москвою.

На нашу думку, є дуже малоправдоподібним, що Папа відвідає Україну і візьме участь у відзначуванні 1000-річчя хрищення України-Руси в 1988 році. На це складаються такі причини.

Перш усього, совєто-московський режим, якщо дозволить на якесь відзначення тієї річниці, то це, напевно, не буде відзначування хрищення Руси-України, а Московії-Росії, і такі відзначування в основному будуть проходити в столиці Росії — Москві, а не в столиці України, Києві.

Подруге, Папа Іван Павло II, що є польського роду, і мати якого, як дехто твердить була українкою, добре обізнаний з історією Руси-України і Московії-Росії. Отже, добре знаючи, що в 988 році прийняла хрищення Русь-Україна, а не Московія-Росія, яка тоді ще й не існувала, він не поїде до Москви, чи навіть до Києва на відзначування хрищення не існуючої тоді ще Московії-Росії, бо на це не дозволить йому його не так папська, як особиста гідність. Адже ж Папа Іван Павло II вже раніше ясно виявив у своєму листі до сл. п. Патріярха Йосифа I, а також у своїх проповідях до українських вірних під час відвідування українських поселень в Америці і Канаді, що він уважає, що в 988 році охристилася Русь-Україна, а не Московія-Россія.

Хіба що станеться таке (що на нашу думку, є неправдоподібно), що темні сили у Ватикані, які під сучасну пору сильно діють проти української визвольної справи (наявним доказом чого є вищенаведений вислів монс. Вирвела), натиснуть на Папу, і він проти своєї волі, для вищого добра Церкви, пожертвує своїми переконаннями і погодиться взяти участь у відзначуванні річниці хрищення Московії-Росії.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нюйоркчан — дивних людей

Кажіть, що хочете, але мешканці Ню Йорку — це справді дивні й цікаві люди. Мають вони у світі, як і це мільйонове місто, яке стало нам рідним, не дуже гарну репутацію. Скільки разів довелося нам уже почути, як посторонні, особливо мешканці спокійних середніх стейтів ЗСА, але також і чужинці зі страхом говорили про відвідини Ню Йорку, немов би вибиралися відвідувати якусь воєнну зону. Мовляв, тут небезпечно ходити по вулицях, ще більш небезпечно їздити підземкою, бож тут усюди чигає на вас злодійчук, бандит і ви непевні кожної хвилини за життя.

Розуміється, не можна заперечити, що серед сім мільйонів мешканців мусить бути багато злочинців, божевільних, бродяг та інших осібняків, від яких можна очікувати найгіршого, але у такій кількості завжди находиться позитивний і неґативний елементи. Шкода, що цей поганий елемент вістками про свою злочинну діяльність, яку ще до того залюбки і часто згадують у радіо, телевізійних новинках чи в другорядній пресі, робить таку погану славу Ню Йоркові.

Але мешканці Ню Йорку відомі широко не лише із кількости злочинних випадків, а також із своєї непривітливости, поспіху, браку сантименту та відношення людини до людини. Може і на це є оправдання, яке ми могли б підшукати. Але сьогодні ми хочемо ствердити не перший вже раз у зустрічі із тими дивними людьми, що їх називають нюйоркчанами, що вони завжди повні несподіванок і можуть вас приємно розчарувати, коли ви найменше того сподіваєтеся.

Так сталося минулого тижня, коли Ню Йорк гостив тисячі приїжджих із усіх сторін світу в чотирьох днях найбільше голосного та найбільше величавого святкування 100-річчя народин Статуї Свободи та 210-річчя Дня Незалежности. Обсервуючи ті чотири дні концертів, видовищ, парад, вуличних ярмарків, спортових ігрищ і штучних вогнів, що своєю красою перевищили усі, які досі можна було оглядати, ми зі здивуванням стверджували настрої мільйонів публіки на вулицях нашого міста. В усіх їх можна було бачити, звичайно, так рідкісний усміх на обличчях, спокій, дитяче захоплення і радість, радість... Ба, щобільше, поліційні та газетні звідомлення подавали, що не зареєстровано ні одного випадку вуличних неспокоїв, бійки, нищення, ні одного поважного злочину. Робітники міста зі здивуванням підкреслювали, що тисячі публіки, які „пікнікували" на широких просторах Центрального парку, щоб вислухати великого концерту в суботу 5-го липня, у великій більшості не лише відійшли в найбільшому порядку і спокою пізньою вечірньою порою домів, але ще і все за собою прибрали до ладу.

Подібне явище можна було обсервувати пізнім вечором Дня Незалежности, як людська хвиля плила долішнім Мангеттеном в сторону підземок після закінчення спектаклю штучних вогнів. Це були родини або групи спокійних осіб, середнього чи молодшого віку, з численними дітьми, які всі старалися собі взаємно допомогти, виручити, заговорити до незнайомих добрим словом. Приємно вражала також на всіх імпрезах здисциплінованість, спокійне чекання в черзі, послух вказівкам і дорученням поліційних чинників. Заклики не вживати приватних авт у ці дні для їзди до Ню Йорку виконано, немов обов'язуюче право і ще ніколи ми не бачили в місті так порожніх автострад, як саме в ці дні.

Це тільки декілька прикладів, які ми самі завважили, а напевно можна б було найти їх ще більше. Що сталося? Де поділися усі ті непевні „типи", яких так лякаються на вулицях Ню Йорку, де зникли на ті дні молодечі банди різних національностей, які стільки дошкулюють своєю поведінкою? Де поділися нахмурені і непривітливі нюйоркчани, які постійно кудись поспішають?

І скажіть чи від Ню Йорку і його мешканців — завжди не можна очікувати багато несподіванок?

О—КА

Володимир Жила

УМІЛЕ РОЗКРИТТЯ ДУМКИ Й ІДЕЇ

П. В. Носко, ілюстратор 'Кобзаря' Тараса Шевченка", за ред. Ярослава Б. Рудницького. Серія: Біо-Бібліографії, Українська Могилянсько-Мазепинська Академія Наук. Оттава, 1985

Оцим виданням вшановано пам'ять видатного українського мистця Петра Васильовича Носка (1885-1976) в соті роковини його народження. Петро Носко — автор численних картин, портретів, у тому числі й автопортретів, багатьох краєвидів, акварель і рисунків. Народився в селі Бубнівщині, тепер Прилуцького району, Чернігівської области. Вчився в Київській мистецькій школі (1903-09) і Петербурзькій Академії мистецтв (1909-16).

П. Носко, почавши з молодих років, широко цікавився життям і творчістю Т. Шевченка й в цій ділянці залишив нам цілу низку цінних картин, як наприклад, „Тарас носить воду в школу", „Шевченко серед кріпаків", „Шевченко — кріпак" та кілька десятків ілюстрацій до віршів і поем Шевченка. В свої ілюстрації мистець вклав глибокий зміст, виявив тонку спостережливість та майстерно розкрив думки й ідеї великого поета.

У рецензованій книзі вміщено 40 ілюстрацій, що їх П. Носко виконав у половині 1920 років. Вони вперше появилися в „Повній збірці творів": Поезії ('Кобзар')" Т. Шевченка за редакцією О. Полторацького з вступом Ф. Якубовського. Книга розміром 364 сторінки вийшла у видавництві „Сяйво", в Києві, 1927 року, накладом 50,000 примірників. Сьогодні це видання, поза межами України, належить до рідкісної Шевченкіяни, бо всього один його примірник знаходиться на Заході, у Бібліотеці ім. С. Петлюри в Парижі.

Проблема сприйняття ідей Шевченка й передання їх мистцеві — це насамперед, проблема успадкування його духових цінностей, що ознаменувалися утвердженням його революційного романтизму й національного світовідчування. Цей романтизм, як знаємо, у свою чергу пустив глибокі коріння в національній українській культурі й його плідна сила зберігалась і зберігається досі. Таким чином для багатьох мистців, в тому числі й для Носка справжнім мірилом естетичної цінности мистецьких творів став „Кобзар". Мистця полонила сила шевченківських ідей, які він почав переосмислювати у своєму творчому горнилі. Можна сміло сказати, що в своїй мистецькій праці він старався наблизитися до шевченківських понять і уявлень, що виражають ставлення поета до навколишнього світу. Тому його ілюстрації є повнокровні й монолітні у відтворенні суспільно-політичних, етичних і естетичних шевченківських ідеалів. Ці ідеали наш мистець конкретизує, пов'язує їх з живою дійсністю, надаючи їм сили і динаміки. Мрії поета романтика набувають в його ілюстраціях реальної виразности й сильно промовляють до глядача. Таку ґалерею переконливих образів дав Носко до поеми „Гайдамаки", як наприклад, „Вбили! Вбили!", „Не кривись, поганий! Не жартуєм. Давай гроші!" „...А серед базару стоїть Гонта з Залізняком", „Убийте пса! А собачат своєю заріжу" тощо.

Великою силою визначається також ілюстрація до „Гамалії" — „Ріжте, бийте!" — на фортеці кричить Гамалія". Тут сильне змалювання духа боротьби, протестантських настроїв у народі, його туги за волею. Вивів Носко і безталанну Катерину в двох ілюстраціях: „...Чого ж утікаєш? Хіба забув Катерину?..." й „...вийшла мовчки з хати; осталися сиротами старий батько й мати". В обидвох рисунках багато трагізму й туги наболілих людських сердець.

Два рисунки з життя Шевченка „Мені тринадцятий минало" й „Блукав я по світу чимало" не принагідні, а логічно обґрунтовані, у них враховано все та зіставлено загальне й особисте з найголовнішим критерієм — життєвої і мистецької правди.

Проте найсильніше промовляє до глядача рисунок до вірша „Згадайте, братія моя" — „Як ви гарнесенько і я із-за решотки визирали". Образ Шевченка змальовано тут потужно. Він послідовний у поглядах і звершеннях. У нього слово не розходиться з ділом і він твердо вірить, що

Розійдемось, рознесемо
В степи, в ліси свою недолю,
Повіруєм ще трохи в волю,
А потім жити почнемо
Між людьми, як люди.

Тут помічаємо досвітній вогонь, що спалахує в очах Шевченка, а з ним і віру, що після найлютішої зими повинна прийти для українського народу весна.

У книжці вміщено корот-

(Закінчення на стор. 4)

КОРПОРАЦІЯ „МкДоналдс", яка має тисячі ресторанів по цілому світі, виявила складові частини продукованої нею їжі, але тільки тому, що федеральні урядовці повели натиск на цю фірму. З усіх ресторанів „МкДоналдс" був останнім, що зголосився виявити складники їжі. Виявилось, що „МкДоналдс" вживає забагато соли і олії в своїх продуктах.

ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ евакуовано з Дейтону, Огайо, після того, як один з вагонів товарового поїзду експльодував і фосфоровий газ поширився в сторону Дейтону. Не було ранених, але пожежники боролись, щоб згасити цю пожежу.

ДОСЛІДНИКИ В Гарвардському університеті винайшли речовину, яка зменшує раковинні тумори. Лік „Каротін" — це сік з моркви. Досліди виказують, що цей сік може бути корисним у лікуванні рака уст.

Володимир Барагура

ПАСТУШЕ СВЯТО

(Зі збірки спогадів „Калиновий міст")

II.

Пастушки були вдягнені по-святковому, а худоба мала перев'язані кольоровими стрічками лоби і почеплені на шиї дерев'яні калатала й металеві дзвіночки та брязкальця, щоб не загубилася в хащах. Коней ми путали, зв'язуючи мотузком або ремінцем передні ноги, щоб не відбігали далеко.

Пастухам належалася така передишка, бо їхні обов'язки були тяжкі й відповідальні. Від ранньої весни до пізньої осени в дощ, холод, спеку, вітер пасли товар хлопці-недолітки, які мали ще й інші обов'язки та навантаження — ходити до школи, робити домашні завдання, помагати батькам у господарстві. Пастухи мусіли глядіти, щоб худоба не йшла в шкоду, зокрема на чуже пасовище, у сусідську сіножать, чи поле, бо власники лаялися, перебивали скотині ноги, „займали" худобу і треба було її викуплювати. Інколи побивали пастухів, деколи пастух „дістав в шкуру" від свого батька за те, що не допильнував підопічного йому стада, череди, косяка чи отари. В літню спеку ґедзі жалили худобу й вона, задерши хвоста, ґедзкалася, втікаючи в ліс, у кущі й чагарники. Треба було шукати її в гущавині і „завертати". Найгірше, коли корови наїлися свіжої конюшини й їх здувало. Тоді треба було впихати тварині в рот солом'яне перевесло і „переганяти" її, а деколи проколювати трокарем бік, щоб випустити газ. Трагедією було, коли ніякі заходи не помагали й худобина гинула від розриву внутрощів. За нею плакали й голосили, як за померлою людиною. Треба було стерегти, щоб корови не кололи себе взаємно, а коней треба було оберігати перед „охватом", тобто глядіти, щоб зігріті і спітнілі тварини не напилися студеної води й не занедужали запаленням легенів.

У пастуше свято господарі дозволяли хлопцям пасти худобу на найкращому пасовиську. У той день ніхто не лаявся, коли скот забігав у шкоду. Через те пастухи мали багато вільного часу на забаву, ігри і розваги. Палили вогнища з хмизу й картоплиння, щоб у жару спекти бараболю, кукурудзу, яблука, гриби-губи. Це доповняло стравосписок обильної, хоч невибагливої імпрези пастушого свята.

Підкріпившись, ми починали розважатися, — дужалися, бігали наввипередки, стрибали вгору і плигали вдаль, влаштовували забаву в „війну": частина хлопців правила за коней, інші були вершниками, сівши їм на плечі і звісивши ноги обабіч „кінської" грудної клітки, а „коні" кріпко тримали їх за ноги. Проти себе ставали дві „ворожі" лави: „коні" з розгоном наступали, а „вершники" намагалися скинути чи стягнути один одного з „кінського" плеча на землю. Чия сторона мала менше „поляглих", та перемагала. Бавилися ми й у плижки-безконечники: передній хлопець стає у похиленій позиції, оперши долоні на коліні висуненої вперед ноги, другий хлопець, розбігшись, відбивається руками від спини похиленого і переплигує понад його голову та стає в позицію попередника, а той зчерги перескакує через нього. І так у безконечність... Участь у таких стрибках могла брати довільна кількість хлопців. Називали цю гру в деяких місцях „довгою лозою".

Вершком ігор пастушого свята була обрядова забава „дідок-кілок і дерниця-паляниця". Учасники вирізували в дернині велике коло. В середину кола вбивали дерев'яний кілок. Величина кола залежала від кількости учасників. Гравці сідали кругом кола, підібгавши ноги. Складаними бляшаними ножиками-„колодачиками", чи „ціпеликами" кожен за чергою відрізував з кола шматок дернини і клав біля себе. Хто, відрізуючи, зрушив або перекинув дерев'яного „кілка-дідка", мусів втікати скільки сили в ногах, а решта гравців гналася за ним, обкидуючи невдачника шматками дернини.

Ми тоді й не знали, що в основі цієї ритуальної пастушої забави лежала старовинна легенда про те, як св. Петро на переднівку стрінув селянина і попросив у нього шматок паляниці, щоб заспокоїти голод. Довідавшись, що прошаком є св. Петро, селянин розсердився: „Коли ти св. Петро, не дам тобі паляниці, бо в „Петрівку" найбільший голод-переднівок. Сам ти голодний і мене хочеш заголодити!" І з пересердя замахнувся на святця ціпом. Св. Петро просив Господа, щоб покарав безсердечного і зухвалого селянина, але св. Ілля вимолив у Бога прощення хліборобові...

Ми, хлопчаки-пастушки, не з'ясовували собі, що наша гра сягає сивої давнини і має символічне значення та пов'язання з побутово-релігійними віруваннями нашого села. Ми не були свідомі того, що саме нам, хлопчакам, було дане продовжувати цю традицію, про яку не згадують, а може й не знають дослідники етнографи і фолкльористи.

***

З жалем гасили ми багаття ватри, присипаючи жар вогнища землею, і заганяли товар з пасовиц додому. Нам хотілось, щоб це пастуше свято тривало ще і ще...

З тяжким серцем я брав свій обруч-покотило і, підбиваючи його паличкою, гнався поворотним шляхом Немирів-Яворів. Тільки тепер мій маратонський біг відбувався в сутінку літнього вечора й у прохолоді липневої ночі.

Цієї ночі, як і кожного року після пастушого свята, я стогнав від шлункових болів, а мама прикладала мені до живота гарячі покришки, обмотані грубим рушником.

Кінець

Політичний семінар у Вашінґтоні

Продовжуючи політичні семінари у Вашінґтоні, щоб ознайомити українську активну молодь і членів УККА, які діють на зовнішньому відтинку, з методами і способами дії в американському політичному житті та проникання американських засобів інформації, заходом Бюра УККА у Вашінґтоні, що його очолює Мирон Василик, відбувся 6-8 червня 1986 р., в залях готелю Вашінґтон, поблизу Білого дому, черговий політичний семінар під гаслом „Вашінґтонські обрії".

На протязі трьох днів 65 учасників з Ню Йорку, Філядельфії, Клівленду, Чикаґо, Фініксу, Лос Анджелесу, Вашінґтону, Д.К. , Дітройту, Гартфорду, Бостону, Пассейку й інших осередків слухали доповідей на різні теми американських і українських політичних діячів, та брали участь у дискусії й ділових нарадах.

У програм у п'ятницю, 6-го червня, учасники відвідали Білий Дім, де про справи, зв'язані з діяльністю Уряду, доповідали Роджер Пілон — політичний дорадник, асистент державного секретаря для людських і гуманітарних справ, Джан Лідесон — керівник урядових дій для Радіо „Вільна Европа" і „Радіо Свобода", та Лінас Коєліс — спеціяльний асистент президента Реґена для громадських зв'язків.

Після відвідин Білого дому керівник відділу у справах СССР і Східньої Европи при Крайовій раді безпеки Павля Добрянська інформувала про ролю КҐБ у формулюванні політики Білого Дому, а голова Комісії закордонних позивів при Департаменті правосуддя д-р Богдан Футей говорив про українську участь в американській політиці.

В суботу учасники семінару знайомилися з проблематикою взаємин з Конґресом ЗСА та справами української спільноти в Америці. Доповідали Аста Банióніс — екзекутивний асистент конґресмена Сандера Левіна, Андрій Фединський — старший законодавчий асистент конґресменки Мері Ровз Окар, та Орест Дейчаківський — член персоналу американської Гельсінкської комісії. Про участь у виборчих політичних кампаніях говорив Марк Валенте — член Крайового республіканського комітету, а діяльність Бюра спеціяльних досліджень (ОСАй) насвітлила Мері Енн Райкен — член Коаліції для конституційної српаведливости і безпеки. До всіх заторкнених справ висловлювалися також у дискусії учасники семінару.

Під час спільного полуденка промовляв д-р Джеймс Мейс, директор персоналу Конґресової комісії дослідження голодомору в Україні 1933 р., інформуючи про діяльність комісії та наголошуючи потребу публічного з'ясування справи голодового геноциду в Україні.

Помітне враження викликав серед учасників висвітлений фільм „Жнива розпачу" про голодомор в Україні.

Недільна програма була зосереджена на акціях та актуальних питаннях, які цікавлять українську спільноту. В цьому пляні говорили: Дмитро Кульчицький з Мишигену — про президентські вибори в 1988 р.; Мирон Василик — про співдію з пресою й іншими засобами інформації; та Джан Малароні — дорадник для засобів інформації, про успішну техніку у співдії з кореспондентами преси, телевізії й радіо. Голова ТУСМ Михайло Галатин інформував про акції для звільнення Юрія Шухевича. Семінар закінчився оцінкою доповідей і загальною дискусією.

В семінарі брали участь відділів УККА, СУСТА, ТУСМ, СУМА, Пласту, ОДУМ, СУА, вашінгтонської громади та інші.

Будуємо пам'ятник Т. Шевченкові в Бразилії

Коли в місті Прудентополі 25-го серпня 1985 в парафіяльній залі виступив славний хор ім. О. Кошиця з Вінніпеґу, Канада, що його запросив був голова Фундації Тараса Шевченка в Арґентині д-р Василь Іваницький, дізнавшись, що в Прудентополі є площа „Україна", заявив, що на ній обов'язково треба поставити пам'ятник нашому, великому поетові Тарасові Шевченкові.

На пропозицію д-ра Михайла Рубінця прудентопільська громада вирішила 30-го жовтня 1985 року вибрати Комітет і збудувати пам'ятник Тарасові Шевченкові на площі „Україна".

Місто Прудентопіль знаходиться в штаті Парана́, між столицею штату Куритибою і славними водоспадами Іґвазу, В Куритибі є пам'ятник Т. Шевченка. Але Прудентопіль — винятковe місто в українській діяспорі. В ньому майже 80 відсотків населення українського походження. Тут найгарніша церква, мабуть, на весь вільний світ, яку бразилійський уряд визнав історичним пам'ятником Парани́. В місті знаходиться найбільша Духовна семінарія, а також великі приміщення Інституту катехиток Ісусового серця, Інтернат для сиріт, Сестер Служебниць, монахинь ЧСВВ і велика суботня школа.

Почесним головою Комітету будови пам'ятника Т. Шевченкові є бразилієць д-р Ажіберто Жілберт мол., посадник Прудентополя. Він заявив, що його бажанням є, щоб місто Прудентопіль увійшло в каталог Секретарії культури як туристичний пункт, не тільки для українців, але і для бразилійців і для чужинців взагалі.

Тоді як в усіх державах вільного світу, а також в Україні, пам'ятники Тарасові Шевченкові збудовані на площах, себто на поверхні, прудентопільська громада вирішила крім великої постаті Тараса Шевченка на поверхні за проєктом славного скульптора Леоніда Молодожанина (Лео Мол) збудувати також, використовуючи місце площі „Україна", що йде під гору, так зване підземелля, з пізнішими розподілами, де будуть міститися музей про життя і творчість нашого великого Кобзаря, виставка українського мистецтва, музей про першу українську іміґрацію в Бразилії, головно в Прудентополі і її околицях, і відзначення страшного ґеноциду — штучного голоду, який в роках 1932-33 організувала Москва і від якого загинуло 7 мільйонів українців селян.

Думаємо, що вся українська громада не тільки з усієї Бразилії, але й з усього вільного світу допоможе прудентопільській громаді в такому великому ділі.

Прудентопільська громада звертається до всіх українців у вільному світі допомогти їй завершити успішно це високопатріотичне діло. Комітет будови пам'ятника Тарасові Шевченкові тих жертводавців, які зложать пожертву на будову пам'ятника 100 дол. і більше запише в Золоту Книгу на пам'ятку поколінням, а імена тих, які пожертвують по 500, 1 000 і більше долярів, впише в спеціяльні вмуровані плити.

Громада Прудентополя має надію, що кожний українець у вільному світі допоможе нам довершити це велике діло на славу українському народові.

Д-р Михайло Рубінець

Новий професіоналіст д-р С. Мацьків

Дня 21-го червня ц. р. Степан Мацьків закінчив успішно резидентуру у Медичному Центрі лічниці св. Єлисавети в Янгставн, Огайо, після того, як минулого року одержав ступінь доктора медичної дентистики в стейтовому університеті в Колюмбус, Огайо.

Він також зложив іспит перед стейтовою комісією і одержав „лайсенс".

Д-р Степан Мацьків закінчив народну школу св. Вікентія в Акроні, середню школу ОО Єзуїтів в Коюгуга Фоллс, Огайо, університетські студії в стейтовому університеті в 1981 році.

Д-р Степан Мацьків

Він був учнем школи українознавства в парафіяльній суботній школі УКЦ в Акроні, опісля в Клівленді, Огайо. Був ревним пластуном і брав участь в сімох пластових таборах.

Степан є сином д-р Еллен і проф. Теодора Мацькових, членів 295-го Відділу Українського Народного Союзу.

Н. Н.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННО-Африканської Республіки Пітер Бота і єпископ Англіканської Церкви Дезмонд Туту приготовляються до другої зустрічі від часу проголошення в ПАР винятковoго стану. Зустріч відбудеться у Преторії 21-го липня, а головною темою розмови будуть справи можливого відпруження між урядом, Церквою і більшістю чорного населення.

АНТИКОМУНІСТИЧНІ ПОВСТАНЦІ в Афганістані почали застосовувати проти совєтських окупаційних військ „нову зборою". Вони змінили свою тактику у відношенні до поневолених совєтських вояків і більше їх не вбивають, а беруть в полон і дуже часто вимінюють за своїх вояків, або розміщують табір полонених при вступі до їхньої бази, щоб таким способом захоронитись від несподіваного наскоку. Крім того полонені все є доброю нагодою для переговорів із совєтським командуванням. Тепер у полоні в повстанців перебуває понад 300 совєтських вояків і старшин різної ранґи.

МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ поліпшити зв'язки з Японією, а деякі політичні діячі в Токіо заповідають навіть, що до Японії незабаром прибуде генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов, перший совєтський лідер, який будь-коли відвідував Японію. Крім того совєти дозволили японцям без жадних віз чи інших документів відвідувати гроби своїх рідних на північних островах, які знаходяться під совєтською контролею.

М. Івашко отримав нагороду за опис історії своєї родини

Микола Івашків, 15-літній юнак з Ленсінгу, Миш., виграв нагороду в сумі 500 дол. за нарис , що він написав в своїй школі. М. Івашко провів інтерв'ю зі своїм 82-літнім правуйком, описавши, як його родина іміґрувала до Америки з України на початку цього століття. М. Івашко нарисував також герб України—тризуб, і своє родинне дерево.

Нарис Івашка, який є учнем середньої школи в Ленсінґу, був на шкільній виставці разом з працями інших студентів у Ленсінґ-центрі. Виставку оглянули приблизно 1,400 осіб, які подивляли винахі дливість середньошкільників.

М. Івашко

М. Івашко і його родина є членами 292-го Відділу УНСоюзу.

Відзначення 60-ліття смерти С. Петлюри у Філядельфії

З ініціятиви Головної Управи Об'єднання Прихильників Державного Центру УНРеспубліки в екзилі було створено Громадський комітет для відзначення шестидесятих роковин трагічного вбивства Голови української держави Симона Петлюри. До комітету, крім представників від Головної Управи, увійшли представники від УККА і Української Координаційної Ради— двох центральних організацій. Головою комітету обрано Миколу Никіша, членами—д-ра Б. Романенчука, Д. Ткачука, д-ра П. Клюка, Я. Жмуркевича.

У неділю, 25-го травня ц. р., митрофорний протоєрей о. Франко Їсточин відслужив Панахиду за бл. п. Симона Петлюру в катедрі св. Володимира. Колишні вояки різних військових формацій, включно з учасниками Визвольної боротьби 1917-20 років віддали пошану пам'яті Покійного присутністю на Панахиді з прапорами. Митрофорний протоієрей о. Михайло Борисенко відслужив в цей же день Панахиду по Симонові Петлюрі у церкві Св. Покрови.

Жалобна академія у шестидесяту річницю вбивства Симона Петлюри підступним ворогом відбулась у неділю, 1-го червня, в залі Культурно-Освітнього Центру. Відкрив жалобне відзначення голова Головної Управи Об'єднання Прихильників ДЦ УНРеспубліки в екзилі Петро Крамаренко.

Слово про Головного Отамана сказав д-р Ярослав Туркало з Ню Орандж, Коннектикат. Свою доповідь він переплітав прозірками, які показували Симона Петлюру в оточенні вояків, українських діячів і родини. Побачили присутні і вулицю в Парижі, де був забитий большевицьким аґентом Головний Отаман, лічницю, в яку занесено пораненого та сорочку, в якій був Симон Петлюра у той день. Ця сорочка з дірками від куль і з кров'ю на ній Головного Отамана—єдина пам'ятка з його речей. Вона зберігається в Бібліотеці ім. С. Петлюри в Парижі.

Унікальні прозірки наблизили присутніх до постаті Великого Мужа та подій того часу.

Доповідач підкреслив, що С. Петлюра був не тільки Головю Української Держави, але й многогранною людиною з широкими заціkавленнями. Був він політик, редактор, журналіст, військовик, театральний рецензент і сам писав оповідання. Немає іншої постаті в історії України, яка б рівнялась до нього як провідника.

Вийшов Симон Петлюра із української родини. Усе життя прожив дуже скромно. Не мав він ніколи ніяких цінноців. Він був пострахом для ворогів, тому підіслали вони найманого вбивцю, який відняв у Петлюри найдорожче—життя.

Мистецьку частину жалобного відзначення розпочав бандурист Юліян Китастий. Він підібрав надзвичайно вдалий репертуар, почавши „Думою про Петлюру". Вшанувала С. Петлюру на жалобній академії своїм виступом мистець слова Лідія Крушельницька, яку присутні дуже тепло привітали оплесками. Вона рецитувала вірші О. Олеся.

Вокальний жіночий ансамбль з Трентону —мистецький керівник і акомпаньятор Софія Шульц —проспівав гарно шість пісень. Студія молоді —керівник артист В. Шашаровський — виконала групову рецитацію вдало підібраних уривків мистецьких творів.

Сцену прикрашав великий портрет Головного Отамана на фоні прекрасного гуцульського килима та весняних квітів.

Українським гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено вшанування великої постаті.

Комітет для влаштування жалобної академії щиро дякує доповідачеві і всім артистам, що приїхали до Філядельфії, не зважаючи на страшенну спеку (94 ступені Ф.). Комітет також дякує доповідачеві д-рові Я. Туркало і Студії молоді під керівництвом В. Шашаровського за відмову від будь-якої оплати за виступи, та керівникові радіопрограми ОУВФ д-рові Б. Сілецькому за подане безкоштовно два рази оголошення.

Н. Н.

В КОЛАХ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Реґена ведуться розмови про перестанови серед головних совєтологів у Білому Домі. Зокрема, говорять про потребу заповнити прогалину, що утворилася у зв'язку з серйозною хворобою заступника дорадника Президента у справах крайової безпеки Доналда Фортієра. Його хвороба привела до того, що багато важливих рішень, особливо в ділянці американсько-совєтских відносин, були відкладені. В газеті „Вашінгтон Таймс" появилося звідомлення про те, що один з пресових секретарів Болого Дому, Едвард Дереджан, який виступає в імені Адміністрації у справах зовнішньої політики, замінить Джека Матлока, який є головним спеціялістом в справах Совєтського Союзу і Східньої Европи в Раді Крайової Безпеки. Е. Дереджан є спеціялістом у совєтських справах і давно хоче зайняти місце Дж. Матлока в Раді. Матлока вважають найбільш можливим кандидатом на становище амбасадора З'єднаних Стейтів Америки у Москві. Нинішній амбасадор Артур Гартман пробув на цій посаді уже майже п'ять років.

ПОЛЬСЬКИЙ ВІТРИЛЬНИК „Стоміль" врешті прибув на святкування 100-ліття Статуї Свободи в середу, 9-го липня ц.р. Він спізнився шість днів через сильні вітри і попсування мотору та радіо. Хоча їм було прикро, що вони не відбули величавє святкування з усіми, команда „Стоміль" в числі сім мужчин і одна жінка тішилися, що вдалося їм все ж таки прибути та оглянути Статую Свободи.

ДОСЛІДЖЕННЯ В Джан Гапкинс університеті в Балтиморі виявили, що менше молодих дівчат заходить в тяж, коли вчаться про привентивні заходи. Університет виробив трирічну програму для студентів в середніх школах, яка досі виявилась досить ефективною.

На свіжу могилу бл. п. Є. Крука

В ранніх годинах четверга, 26-го червня ц. р. в Черіті шпиталі в Клівленді, Огайо, перестало битися знеможене недугами і перечулене серце бл. п. Євгена Крука, дяковчителя, диригента хорів та співака-тенора. І хоча прогнози на пooпераційне видужання були мінімальні не хотілося допускати думки про втрату такої людини.

Щораз частіше відходять від нас люди в силі віку, в розгарі стремлінь і задумів. І хочеться сказати „Дивні Твої діла, о Господи!". Щож. Божі пляни незбагнуті і може Пан Біг кличе до свого Царства ще зараня таких вартісних людей, як бл. п. маестро Євген Крук, аби вони в небосвітах молились за нас грішних та просили ласк і милосердя для сучасного, потопаючого в злі світу.

Відійшла від нас людина релігійний і моральних чеснот, глибокий патріот, який болів нашими невдачами і проблемами на релігійному та громадському полях, дуже здисциплінована, точна, звеличник патріярхальних ідей Церкви, ентузіяст музики і співу та довголітній член і диригент хорів, дяковчитель. Людина спокійна, з почуттям радости і гумору. Покійний Євген був лагідної вдачі і надзвичайно товариський та своїми дотепами розвеселював інших, хоч доля не щадила йому гірких життєвих розчарувань і терпінь. Він любив понад усе свою Україну, золоте розкішне Поділля і Збаражчину, з якої походив.

Є. Крук народився 2-го липня 1917 року в Стриївці коло Збаража, Поділля, Галичина. Ще змалку гартувався в злиднях і праці, бо нелегко доводилося його родичам виховувати п'ятеро дітей. Євген виховувався в релігійній і патріотичній сім'ї. Двох з його братів згинуло потім з рук комуністичних зайдів, а мати-страдниця, заслана в сибірські тайги, померла мученичою смертю зараз після повороту домів.

Маючи талант і замилування до музики, співу і дяківства, він якийсь час студіював ті ділянки у Львові. Також працював громадсько в Збаражчині. З вибухом Другої світової війни був покликаний до польського війська, пережив жахливі умовини полону та набрався там поважної недуги. По звільненні з табору, виснажений і знесилений він вступив у ряди Української Дивізії, щоб захищати рідні землі перед навалою комуністичних орд. Перебув і пережив тяжкий шлях скитальця.

В таборах біженців бл. п. Євген проявив себе музикально і вокально. Мав гарний, милозвучний голос-тенор і в хорах виступав солістом. Після переселення до ЗСА якийсь час роз'їжджав у турне зі славним хором „Ватра" з диригентами проф. Левом Туркевичем і маестром Євгеном Орестом Садовським. В ЗСА довгі роки працював як дяковчитель і диригент хорів в різних місцевостях нашого поселення: Пенсилвенії, Ню Йорку, Ню Джерзі, а також був диригентом і дяковчителем при катедрі в Філядельфії. В Пітсбурґу, Пенсилвенія, він одружився з Олею з дому Гудзік і провадять разом гармонійне і спокійне життя. Останньо працював також в компютерській фірмі. З відходом на пенсію переїжджають на Фльориду але туга за музикою і співом причинилися у великій мірі до переїзду і осідку в Пармі, Огайо.

Бл. п. Євген і його дружина Оля вложили багато праці і енерґії в організування, розбудову та провадження хору при церкві Св. Покрова в Пармі, а після смерти

Бл. п. Є. Крук

бл. п. Зенка Єзерського, Євген, хоча вже з кволим здоров'ям, перебрав функції дяка при церкві Св. Покрови і виконував совісно до кінця свого життя. Покійний жив музикою і співом, писав ноти, видав і оформив самоїлкову Службу Божу, плянував на будуче, тішився успіхами. Був також організатором і музичним керівником жіночого хору „Світанок" в Клівленді–Парма. Одначе його вже надірване здоров'я підупадало. В розмові зі мною він радше журився, що немає сил інтенсивно працювати, а ще так багато є до зроблення. У Євгена не ставало сил. В дуже короткому часі чотири тяжкі операції вкоротили його повний плянів і задумів життєвий шлях.

Останні дні Є. Крука були дуже критичні. Його дружина Оля була при ньому в шпиталі день і ніч і опікувалася ним до останньої хвилини його життя. Панахида і Парастас відбулися в похоронному заведенні братів Головчаків у Пармі в п'ятницю і суботу, 27-го і 28-го червня, з участю Владики Роберта на Парастасі в суботу. В п'ятницю співав збірний хор під керівництвом маестра Євгена Садовського, а в дальших відправах співав хор при церкві Св. Покрови під проводом д-ра Дмитра Павлишина.

Слово про Покійного на Панахиді в п'ятницю виголосив д-р Володимир Боднар і прощав його від хору при церкві Св. Покрови та від колишніх членів хору „Ватра". В неділю о год. 2-ій по полудні тіло покійного перевезено з похоронного заведення до церкви Св. Покрови в Пармі. Відправами на Парастасі, Панахиді, в церкві і на цвинтарі проводив о. д-р Іван Тилявський, парох церкви С. Покрови. Співав хор при церкві Св. Покрови під диригентурою д-ра Дмитра Павлишина, а Апостола зачитував Зенон Мягкий, знаний баритон, диригент хорів та приятель Покійного зі Сиракюз.

Отець д-р І. Тилявський виголосив слово про Покійного, вірного і совісного дяковчителя та диригента. На цвинтарі співав хор церкви Св. Покрови, а слово про бл. п. Євгена сказали Зенон Мягкий—давній приятель Покійного, і інж. Зоріян Городиський як перший радний від святопокровської парафії. Приблизно 200 людей взяло участь в тризні, яку приготовило Сестрицтво при церкві Св. Покрови з головою Орисею Савчак і Ніною Тимків, адміністраторкою кухні. На тризні виступали ще Софія Бура від жіночого хору „Світанок", Семен Кріслатий і вкінці ще раз о. д-р І. Тилявський, який і закінчив молитвою ці сумні поминки.

І на душі стало важко, бо стерлися крилоньки, як співали в пісні на цвинтарі. Волі Божої не змінити, але просимо Всевишнього, щоб післав нам більше таких людей, яким був Покійний. Бо людина вмирає фізично, але її добрі діла не забуваються.

Д-р Володимир Боднар

АНГЛІЙСЬКИЙ СУД оправдав 59-річного американця Джана Ботвелла, якого заарештували 16-го лютого, обвинувативши в шпигунстві на користь Совєтського Союзу. В минулому Дж. Ботвелл був старшиною американської військово-морської фльоти і співробітником Сі-Ай-Ей. Його заарештували у Лондоні, коли він мав вилетіти в Австрію. Прокуратор заявив на суді, що Ботвелл впровадив совєтську розвідку в блуд, передавши їй фальшиві інформації.

ОКРУЖНИЙ СУДДЯ ЧИКАҐО Ґеррі Ліненвебер відхилив вимогу чикаґської коаліції „Заклик до спротиву" заборонити використовувати гроші, що надходять від податків, для економічної і військової підтримки партизанів-антисандіністів. Суддя заявив, що американські суди традиційно не вмішуються в політичні справи. „Прийняти рішення з цього приводу було б такою ж нісенітницею, як заборонити американському Урядові вступити у Другу світову війну", — сказав Г. Ліненвебер.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошенеий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК

Перша мистецька виставка О. Вітик-Войтович в Чикаґо

У цьогорічному весняному сезоні зароїлось в Чикаґо від малярських виставок. Коли взяти до уваги ще інші імпрези, яких не мало в тому часі, людина стає перед дилемою: куди йти, що оглядати. В ряді цього множества" виринула і виставка Олени Вітик-Войтович, влаштована 22-им Відділом СУА - імпрези цього Відділу мають репутацію добре організованих, оригінальних і цікавих. Тут же сама інформація в каталогах і афішах інтриґуюча: перша вистава, а серед експонатів портрети доні, внучка, внучки !...

Дня 9-го травня вечером відкриття вистави. Заля Т-ва „Самопоміч" виповнена добірною публікою, на стінах картини — різні і темою і технікою. Внизу, на підставах, а то і на долівці розставлені вази, диски, фігуринка — ще цікава іншість вистави — неодноцільна, не тільки малярська. Чи дійсно це перша зустріч з працями Олени Вітик-Войтович? — Майнули в памяті деякі давніші дані: про ілюстрації в книжці „Равенсбрюк" (жахливий гітлерівський табір для жінок, в якому і О. Вітик-Войтович була в'язнем), ілюстрації до книжки „Незабудьки" Іванни Савицької, отже вже була нагода зустрічатися з одною із форм мистецьких Олени.

Виставку відкрила Іванна Ґорчинська, яка, вітаючи присутніх в імені господарів 22-го Відділу СУА, цікавими „мазками" представила мисткиню, її небуденний життєвий шлях. Про дитячі склонності до рисунку, про перших вчителів- рідненьку матусю і тету Д. Яремкевич-Бакович, яка „перша звернула мені увагу, що ноги коня дещо інші як ноги людей" (із згадок мисткині). Про початки навчання в Перемиській гімназії і першу знамениту працю, ілюстрації до „Червоної шапочки", як шкільне завдання, що сама вчителька Олена Кульчицька не хотіла повірити в „авторство" малої Оленки. Цей сумнів тоді, був свого рода признанням. Про дальші роки юности і вибрані від серця студії в Академії в Берліні, де полонив Олену рисунок олівцем (а на студіях в Мюнхені, в клясі Преторіюса - графіка і ілюстрація книжки). І серед гарних плянів, молодечих замірів арешт і перебування в жорстокому таборі для жінок, Равенсбрюк.

Про супружжя, переїзд за океан, і, „боячись занедбати обов'язки жінки а потім матері 15 років не брала до рук ні пензля, ні олівця до рук" (а може причини треба шукати в „етапі Равенсбрюк", де життя не мало ніякої ціни, людина була номером - нічим, - в нормальному родинному житті Олена підпоряткувала себе для життя своєї родини?).

У вступному слові були ще інформації відносно вибору тем, техніки, засобів і способу реалізації. Було також особисто-родинне привітання від мужа з нагоди Дня Матері з цвітами і рівнож привітання від гуртка (неформального) колишніх „інститутох" з Перемишля. Опісля присутні залишились віч-на-віч з картинами, з експонатами, при каві, солодкому і свобідній приємній атмосфері.

Теми картин: краєвиди, цвіти, безлисте дерево, сухі цвіти — було цвітів тендітне, тоненьке — майже лінія, можна б сказати компонентом лінія, нахил до абстракту, можна говорити про малярську манеру мисткині. Дальше коні, коні - в різних видах, рухах і позах і знова враження нереальности: (може Пеґазові коні? тільки без крилець) якісь етеричні. Дальше, цікаві імпресії біблійні: Христос-Дитина між книжками, мудреці, книжки - всі три картини графіка, справляють сильне враження. Я не збираюсь давати оцінки виставки під оглядом художнім, але мені дуже подобались вище згадані графіки, як рівнож картини з цвітами, а особливо „Композиція" своєю кольоритною насиченністю.

І ще кілька родинних портретів, за словами мисткині, якби обов'язок супроти близьких „увічнити" їх в цей спосіб. Цікава згадка — пояснення до портрету мами: „ Хотіла зробити копії із чорно-білої невиразної знімки. Копії виходили жахливо, тоді почала з пам'яті, особливо очі, такі, які я запам'ятала. І часто тепер, глянувши перед відпочинком кажу (до портрету)" „Добраніч Мамо"... На долині вази, вази. Інший, одним словом, рід мистецтва. Знов за словами мисткині: „Так багаторізного мене цікавить, чогось нового, чого на академіях не вчили... Я спробувавши акрилік побачила, що при відповідних „забігах" можна осягнути ефект, подібний до дуже коштовної і тяжкої техніки емалії... Я навіть не припускала, що можна з цементу ліпити вази, чи скульптури, чи хоч би уживати пісок різнокольоровий, який призбирала, їдучи крізь Арізону, Юту, білий з Мехіко, чорний із Таґіті та ще інші посередні відтіні".

Видко у всьому творчий неспокій мисткині, нові пошуки в техніці і темах. Можна надіятись що, відховавши дітей, зможе посвятити більше часу „музі" і смакоші мистецьких творів матимуть нагоду оглянути не одну ще виставку Олени Вітик-Войтович, чого треба її бажати від щирого серця, як рівнож бажати 22-му Відділові СУА дальших успішних імпрез.

ІКА

Загальні збори Осередку СУМ в Ню Йорку

8-го червня ц. р. в домі ОУВ Фронту відбулися 37-мі річні Загальні збори Осередку СУМ ім. ген. хор. Т. Чупринки і батьківського комітету. Голова Осередку друг Іван Лещук відкрив збори сумівським привітом та покликав представників установ і організацій до почесної президії. Зборами провадила вибрана президія: д-р А. Лозинський — предсідник, К. Василик — почесний голова, М. Фурда — заступник голови, Б. Походай і Т. Гнатишин — секретарі.

Друг А. Лозинський прочитав порядок нарад зборів, який прийнято одноголосно, відчитано і затверджено протокол з попередніх річних загальних зборів, а представники організацій склали свої привіти: П. Андрієнко-Данчук — директорка школи українознавства, А. Ґелетей — Відділ ОЖ ОЧСУ в Ню Йорку, М. П'ятка — представник 44-го Відділу Української Народної Помочі, мгр І. Кобаса — Координаційна Виховно-Освітна Рада УККА (КВОР), мгр І. Винник — голова управи дому ОУВФ, под. Л. Микитин — голова ТУСМ. Прочитано письмовий привіт від 2-го Відділу ОЧСУ.

Після привітів уступаючі члени Управи, батьківського комітету, контрольної комісії і товариського суду подали свої звіти про працю Управи і Булави за минулий рік. У звітах подано многогранну працю Управи і Булави. При Осередку існує школа українознавства із 12 клясами під дирекцією мгр П. Андрієнко-Данчук. Школа належить до системи Шкільної Ради УККА. Діє танцювальний ансамбль „Молоді Верховинці" під проводом Дарії Ґензи.

Булавний Ю. Микитин представив працю із сумівським юнацтвом. Відділ юнацтва, крім участи в різних національних святах, панахидах, апелях, прогульках та спортової діяльности, відбуває систематично кожного тижня сходити по роях. Рівнож заходом редакційної колеґії при Булаві появляється квартальник для юнацтва „Сумівець".

Референт стягу дружинників представив працю із дружиннниками, які разом з юнацтвом беруть участь в різних святах, панахидах, апелях і т. д., і виконують жертвенну виховну працю з юнацтвом. Минулого року дружинники взяли активну участь в коляді на Визвольний Фонд ОУН та багато допомогли в праці під час осіннього фестивалю Організації Українського Визвольного Фронту.

Голова Осередку у своєму звіті подав активність сумівців у справах, що турбують український нарід. Коли на Україні трапилася нуклеарна катастрофа, сумівці (разом з ТУСМівцями) негайно зорганізували велику демонстрацію. Вечорами вони давали інтерв'ю, відповідали на телефонні запити кореспондентів про горезвісний випадок у Чорнобилі і реакцію на нього українського громадянства в Ню Йорку.

Після запитів і дискусії одноголосно уділено абсолюторію. На внесок номінаційної комісії обрано Управу Осередку і Управу батьківського комітету. Подруга Маруся Решітник вибрана головою Осередку СУМ, а Богдан Гошовський-головою батьківського комітету. Склад новообраної Управи Осередку такий: Маруся Решітник — голова, Григорій Цебрій — перший заступник голови, Андрій Біґун — другий заступник голови, Богдан Гаргай і Стефанія Грицков'ян — організаційні, Люба Маслій і Юрій Прятка — секретарі, Юрій Микитин — булавний, Василь Лавро та Марта Шоробура — референти дружинників, Марта Костик і Стефанія Грицков'ян — культосвітні референти, Марія Пенджола — фінансовий референт, Марія П'ятка — скарбник, Ліда Микити і Дарка Лещук — спортові референти, Василь Харук — хронікар, Роман Кіфяк — господарчий референт, Христя Цебрій-Різзо — пресовий референт. Члени Управи: Іван Лещук, Микола Грицков'ян, Юрій Стецько, Тарас Гнатишин, Ірка Приймак, Володимир Когут, Володимир Костик. Голова контрольної комісії — Марійка Гаргай, голова товариського суду—Михайло Фурда, голова батьківського комітету — Богдан Гошовський.

На зборах вибрано делеґатів Осередку на Крайовий з'їзд СУМ, а після внесків і запитів новообрана голова Маруся Решітник подякувала всім за довір'я і заклинала сеньйорів, дружинників і батьків юнацтва до дальшої відданої праці для нашої спілки. Перед закінченням зборів промовив голова КУ СУМ д-р Асольд Лозинський, який привітав Осередок, висловив признання за пророблену працю і покликав молодих батьків до більшої активности і відповідальности у праці з юнацтвом.

Збори закінчено відспіванням „Боже Великий". Після зборів при перекусці, влаштованій Осередком, продовжувалися розмови про працю Осередку в майбутньому. Всі присутні бажали найкращих успіхів новій молодій голові та управі

Христя Цебрій-Різзо
референт преси

Уміле...

(Закінчення зі стор. 2)

ку передмову редактора видання, що справедливо звертає увагу читача на важливу ролю, яку відограють ілюстрації для вивчення характеристики персонажів та мистецьких особливостей літературних творів .

Немає сумніву в тому, що праця „П. В. Носко, Ілюстратор 'Кобзаря' Тараса Шевченка" стане в добрій пригоді не тільки шевченкознавцям, викладачам вищих і середніх шкіл, а і всім тим, хто цікавиться творчістю Шевченка й українським словом взагалі.

ВИСТУПАЮЧИ НА відкритті конференції Об'єднаних Націй в справі надання незалежности Намібії, генеральний секретар ОН Гавіє Перез де Куеяр заявив, що уряд Південно-Африканської Республіки повинен не пізніше серпня почати повне виведення своїх військ з намібійської території без всяких попередніх умов. ПАР зв'язує виведення своїх військ і надання незалежности Намібії з присутністю в сусідній Анґолі 30-тисячного кубинського експедиційного корпусу.

ПЕРША ЛЕЙДІ Ненсі Реґен, французький амбасадор у Вашінґтоні, амбасадор Франції в ОН, кувайтський принц та сотні інших гостей були присутні на виступі на сцені нюйоркської „Метрополітен Опера" зірок балету Міхаїла Баришнікова і Рудольфа Нурєєва, які взяли участь у фестивалі під назвою „Франція салютує Ню Йоркові". Про спільний виступ у Ню Йорку М. Баришніков і Р. Нурєєв оголосили кілька місяців тому і їх виступ привернув увагу багатьох тисяч аматорів балету. Однак небагатьом з них вдалося потрапити на цей виступ прославлених артистів. Перед початком концерту Ненсі Реґен зфотографувалася з двома танцівниками. Вона сказала репортерам, що приїхала до Ню Йорку, щоб „стати свідком зустрічі на сцені двох славних рицарів танцю".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ ХОМЕНЮК, член УНС Відд. 468-го ім. Е. Коновальця в Ніяґара Фоллс, Канада, помер 16-го січня 1986 року на 62-му році життя. Нар. 15-го жовтня 1923 року в Ґардентоні, Манітоба, Канада. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Ірену. Похорон відбувся 20-го січня 1986 року на цвинтарі Ніяґара Лейкшор в Ніяґара он де Лейк, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Самець, секр.

ВАСИЛЬ ЄДНАК, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 2-го березня 1986 року на 92-му році життя. Нар. 1893 року в селі Зелена, Бучач, Україна. Членом УНС став1934-го року. Залишив у смутку доньок Анну Годз і Юлію Єднак, сина Михайла, 7 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 6-го березня 1986 року на цвинтарі Св. Хреста в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Федик, секр.

ДМИТРО ІВАСИШИН, член УНС Відд. 75-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дітройті, Миш., помер на 64-му році життя. Нар. 1921 р. в Крилосі, Станиславів, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Богдана з дружиною і внуків; сестру з мужем і кузенів. Похорон відбувся 10-го березня 1986 року на цвинтарі св. Ядвиги в Дітройті.

Вічна Йому Пам'ять!

Б. Верещинський, секр.

ВАСИЛЬ САВАРИН, член УНС Відд. 283-го Т-ва „Запорозька Січ" в Аубурн, Н.Й., помер 15-го лютого 1986 року на 65-му році життя. Нар. 1920 року в Аубурн, Н.Й. Членом УНС став 1940 року. Залишив у смутку братів — Антона і Мирона з Родинами; сестер — Емілію, Павліну, Калину, Берту, Анну і Кані. Похорон відбувся 18-го лютого 1986 року на цвинтарі св. Йосифа в Аубурн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Гавришків, секр.

МАРІЯН ТРИНКЕВИЧ, член УНС Відд. 383-го ім. свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Конн., помер 13-го лютого 1986 року на 69-му році життя. Нар. 1917 року в Ченстохові, Польща і став членом УНС 1964 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Петра, дві сестри і двох внуків. Похорон відбувся 17-го лютого 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Кінґ оф Праша, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Хома, секр.

ПЕТРО ОПАЛКА, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Запорозька Січ" у Форд Сити, Па., помер 14-го лютого 1986 року на 63-му році життя. Нар. 17-го січня 1923 року в Ойл Сиві. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Кекилію, сина Теодора, і доньку Шерон. Похорон відбувся 18-го лютого 1986 р. на цвинтарі св. Марії у Форд Сиві, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

МИРОН ПАВЛИК, член УНС Відд. 503-го в Едмонтоні, Альберта, помер на 62-му році життя. Нар. 8-го травня 1922 року. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку сестру Ольгу, тіток — Дарку і Ольгу і кузинів. Похорон відбувся 15-го лютого 1985 року на цвинтарі Еверґрін Меморіял Ґарден в Едмонтоні, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар